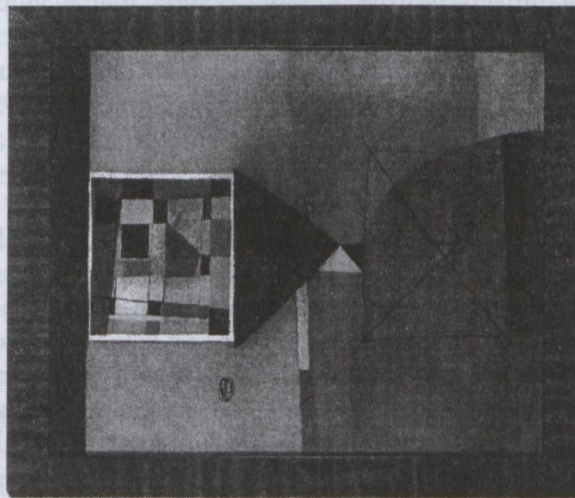

Tzortzoglou Georgios – művésznevén Jorgosz – lírai képalkotó-módszere (*Törésvonalak*, 1996) attól különleges, hogy a grafikus az elrejtőzés közben, álarcait váltogatva találja meg a maga közegét: a legnagyobb nyíltságot. A papírfelület megdolgozottsága, a művészség nem gátja a vonalak földidézete érzelmi áradásnak. Rényi Katalin *Fe. I-II.* (1991) című kompozíciói ragyogó emlékezős-tömbök. Erek, hálók, indák sugarazzák be a lapokat, a foltszerű kis szigetek amellet, hogy lebegnek, a különleges „térképfelület” legaktívabb részei – feszültség-hordozók. Kocsis Imre keleti (japán?) fogantatású, fotóeljárást és festői módszert vegyítő műve, a „*Selyemkert*” III. (1993) sejtetni engedi a művész mitológiához való vonzódását, mint ahogy Engel Tevan István érzékletes ceruzarajzai (*Thomas Mann: Mario és a varázsló; Ádám és Éva* – mindkettő: 1995), valamint Bart József *Fej és keresztje* (1995) is attól elevenek, hogy nem csupán az emlékezés és az időélmény van mögöttük, hanem a mitológiai s bibliai példatár is. Ha Baska József fekete-rettentet olajvásznaitól (*Alagút IX.; XII.* – 1995) egy kissé megborzongunk, az azért van, mert szeretnénk az alkotót szabaddá tevő, fölforgatott korunkban lassan idegenné váló *fénypázmákat* is látni. A fölvitt kevés fehér szín – kontrasztként – csak fokozza a szimbolikus mélyvilág, a technikai fejlődéstől még rejtélyesebbé váló infernó drámaiságát.

A Szentendrei Műhely Galéria jubileumi kiállítása jóval nagyobb termet igényelt volna, a saját kiállítóhelyiség csupán arra volt elég, hogy ki-ki valamely jellegzetes alkotásával – névjegyével – legyen jelen. Bár Holdas György kőérméiből hármat bemutatott, igencsak hiányoltam Csíkszentmihályi Róbert, Asszonyi Tamás és Ligeti Erika plakettjeit. Annál is inkább, hiszen e különleges kisplasztika egyiküknél sem kiegészítő tevékenység, hanem szobrászatuk elengedhetetlen része.

JÁVOR PIROSKA: AZ ÉJSZAKA NÉGYSZÖGEI (1996)